

'20'lerde
Kadıköyü
İskelesi ve
Kadıköyü
Vapuru...

“DUDAKLARIM İSMİNİ
ANIYOR ÂH KADIKÖYLÜ”

EDEBİYATIN KADIKÖYÜ

TANER AY

otukennesriyat

YAYIN NU: 2020
KÜLTÜR SERİSİ: 1096

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-594-9

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Besim Dalgıç

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han Nu: 34 K: 5
Bağcılar-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

İstanbul - 2023

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Taner Ay: '57 doğumlu. *Karar* gazetesinde, *Sözcükler*, *Söğüt*, *Ayarsız* ve *Şiraze* dergilerinde, edebiyat, şehir ve de kültür tarihine ilişkin yazıyor. Son olarak, *Rüzgâra Yazanlar* (1984 Yayınevi), *Edebiyatımızda Unutulanlar ve Kaybedenler* (Ötüken Neşriyât) ve *İsmail Sâib Sencer* (Zeytinburnu Belediyesi) isimli eserleri yayımlandı. *Edebiyatın Kadıköyü* ise yazarın üç cilt olarak tasarlanan “Edebiyatın İstanbulu” dizisinin ilk kitabıdır.

*Bu kitabın tasarımı için
yazar ve ressam dostum
Besim Dalgıç'a, kitaba ismini
Deniz Kızı Eftalya'nın bir
şarkısından veren yazar ve
mecânîn-i kütüp kardeşim
Oğuzhan Murat Öztürk'e
minnettarım...*

Taner Ay

İÇİNDEKİLER

Bir semti aramak, bulmak, belki de kaybetmek.....	9
Kadıköyü Başlarken.....	17
“Yüzerler rûy-i deryâda, fakat takdir görmezler”	29
Kadıköyü'nün Komünist Karpuzcusu	39
Hâşim'in Bahariye'deki Yalnızlığı ve Nâzım'ın Mühürdar'dan Vedası....	49
“Mâzî kalbimde bir yaradır, bahtım saçlarımdan karadır”	59
Kavunlu Dondurma Seven Kedi	71
Kuzgunilerimiz ve Lejyonerlerimiz	81
“Kemanımla ona bir ses verebilseydim eğer...”	93
Papazın Bağı'ndan Ahmed Rasim ve Neyzen Tefik.....	105
Yeldeğirmeni'nde Tahsin Nahid, Mühürdar'da Mîna Urgan.....	115
“Yârime nar yolladım, içinde kalbim vardı”	125
Matbûatın Son Ayaklı Kütüphâneleri.....	137
Kadıköyü'nden Bostancı'ya Taşınan Bir Edebiyat Mahfili.....	147
“Bir tatlı huzur almaya geldik Kalamış'tan, ah Kalamış'tan”	157
“Nereden sevdim o zalim kadını, bana zehr etti hayatın tadını”	167
“Bu bir kılıç balığının öyküsü, yazılmasa da olurdu”	179
Keti, Nâzım, Piraye ve Diğerleri.....	191
“Tüm şehir bana küskün, bir kedim bile yok, anlıyor musun”	201
Necip Fazıl'ın Sıpası, Adile Hanım'ın Midillisi	213
Rozette'nin Zürafa Heykeli, Nakkaşyan'ın Şaşkın Bakkalı.....	223
“Bulutlar yağmur, kargalar şeâmet taşırdı”	233
“Aman Adanalı, yandım Adanalı, evde duramıyo'm sana dadanalı” ...	243
Bostancı'dan Mûsikî Sesleri, Suâdiye'den Fikret Mualla'nın Pardesüsü...253	
“Gün sönerken Suâdiye sâhillerinde, sevda gibi esrârlaştı sular derinde”	265
Ahmed Rasim'in Delileri, İhap Hulusi'nin Kulüp Rakı Etiketini.....	275
“Saz seslerinin sahile aksettiği demler, ah o demler!”	285

“Kaplan var, kaplan!”	295
“Şu ada senin, bu ada benim, yelkovan kuşlarının peşi sıra”	303
Rumeli Dilberi Emine İkbâl Hanım'ın Kızı.....	313
Beylerbeyi'ndeki Âkif, Vaniköy'deki Nezim	323
Beylerbeyi'nde Yağmurlu Bir Gece	333
Ahmed Midhat Efendi'nin Muharrir Damatları	345

Bir semti aramak, bulmak, belki de kaybetmek

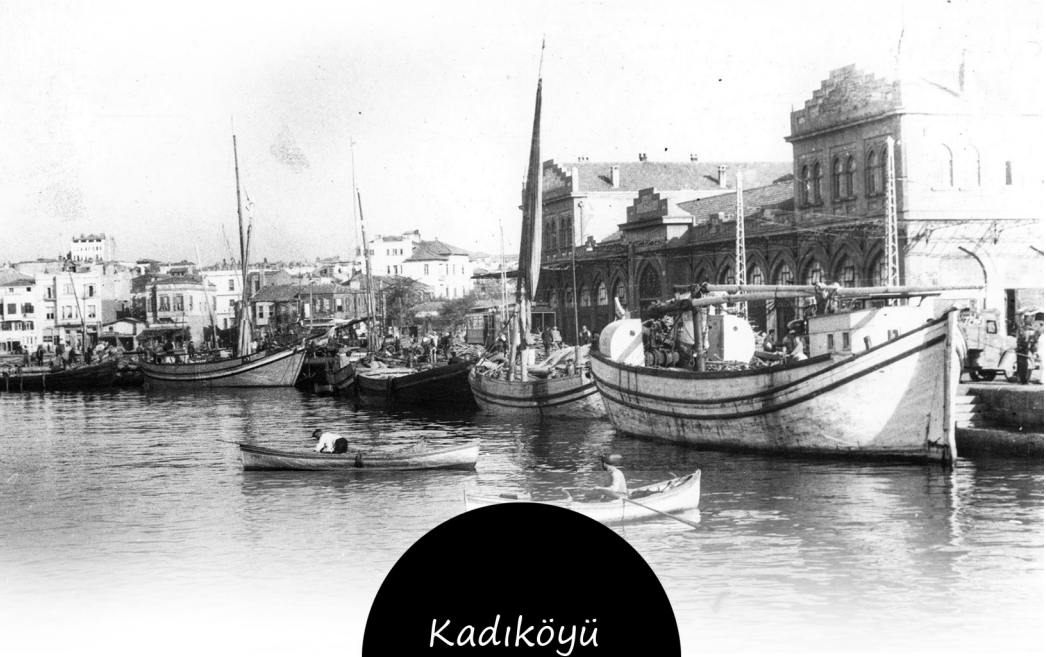
Kabul etmeliyiz, kolay gibi görünse de “deneme” zor bir tür. Bir yanda akademik bir çağrışım evreni var (evet, temelinde kişisel bir değerlendirme ama, nesnel iddialar da içeriyor), öte yanda yazarın kendini öne koyan üslûbu nedeniyle edebî bir lezzeti de olabiliyor. Geç Osmanlı ve Erken Cumhuriyet kuşağının eli kalem tutan birçok mensubu bu türde kalem oynattılar. Türkiye’de örneğin edebiyat eleştirisi diye bildiğimiz metinlerden, gazeteci (“muharrir”) ünvanlı birçok “fıkra” (nedense artık kullanmıyoruz bu sözcüğü) yazarı ve ilaveten, birçok edebiyatçı deneme yazdılar. Bir çeşit “türler arası” bir tercih olarak öne çıktı bu ortak-beğeni. Eskilerde daha fazlaydı desem de bence bir üslup olarak böyle yazma arzusu asla yok olmadı, olacağı da benzemiyor. Eski devrin hem edebiyatçıları (Ahmet Rasim gibi), gazetecileri (Sermet Muhtar Alus, Hikmet Feridun Es gibi) bu türe ve yazı yazma üslubuna çok rağbet ederdi. Hatta, sözü edilen yazarların hangi alanlarda kalem oynattıkları pek belli değildi, ansiklopedilerde bu insanlardan söz edilirken yanlarına “gazeteci”, “yazar” ve bazen de “milletvekili” (Yahya Kemal’in “diplomat” olduğunu hatırlatayım) gibi ünvanlar eklenir. Belki de birçok farklı türde yazmayı seven ve hepsinde de bir nebze “amatör” kalmayı becerebilen bir kuşağa mensuplardı. Belki de “deneme” üslubunda yazmayı tercih onların ortak payandasıydı. Amatör ve kişisel kalmanın en şahane neticesi de şu oluyordu: Böylece kendi hayat tarzlarını, kültürel gustolarını, mahfil ve muhitlerini, yaşadıkları şehirleri, semtleri, sokakları metnin anlatısına ekliyorlardı. Böylece bir çeşit “sözlü tarih” verisi de sağlıyorlardı okurlarına ve bu metinlerden daha sonra yararlanacak araştırmacılara.

Batı sosyolojisinin en önemli kaynaklarından biri Erken Modernite döneminde yazılmış romanlardır, böylece toplumsal değişim

Kadiköyü Başlarken...

Yakup Kadri,
bacadan numaralanmış
Kadiköyü vapurlarına,
"bizim mahallenin
başlangıcı" der.

*Kadıköyü
1940'lar...*

Kadıköyü Başlarken...

Yakup Kadri, bacadan numaralanmış Kadıköyü vapurlarına, “bizim mahallenin başlangıcı” der. Haklıydı. Sur içinden gelenler için Kadıköyü iskelede veya Kumluk’ta değil, köprüden kalkan Kadıköyü vapurunda başlıyordu. ‘30’lar ile ‘50’ler arasında, gazeteciler ve romancılar Kadıköyü’nde oturmaya bayıldıklarından, Kadıköyü’nden Bâb-ı Âli’ye vapurla geçerler, Bâb-ı Âli’den Kadıköyü’ne vapurla dönerlerdi. Nâzım Hikmet’i, Vâ-Nû’yu, Refik Halid’i, Necmettin Sadak’ı, Selami İzzet’i, Mahmut Yesari’yi ve Esat Mahmut’u, eğer lodos patlamamışsa, mutlaka Kadıköyü vapurlarından birinde görmek mümkündür. Ancak, aynı vapurda olmalarına karşın, Esat Mahmut ile Vâ-Nû konuşmazlarmış. Nedeniyse, Vâ-Nû’nun, evli veya bekâr, her kadına sarkmasıdır.

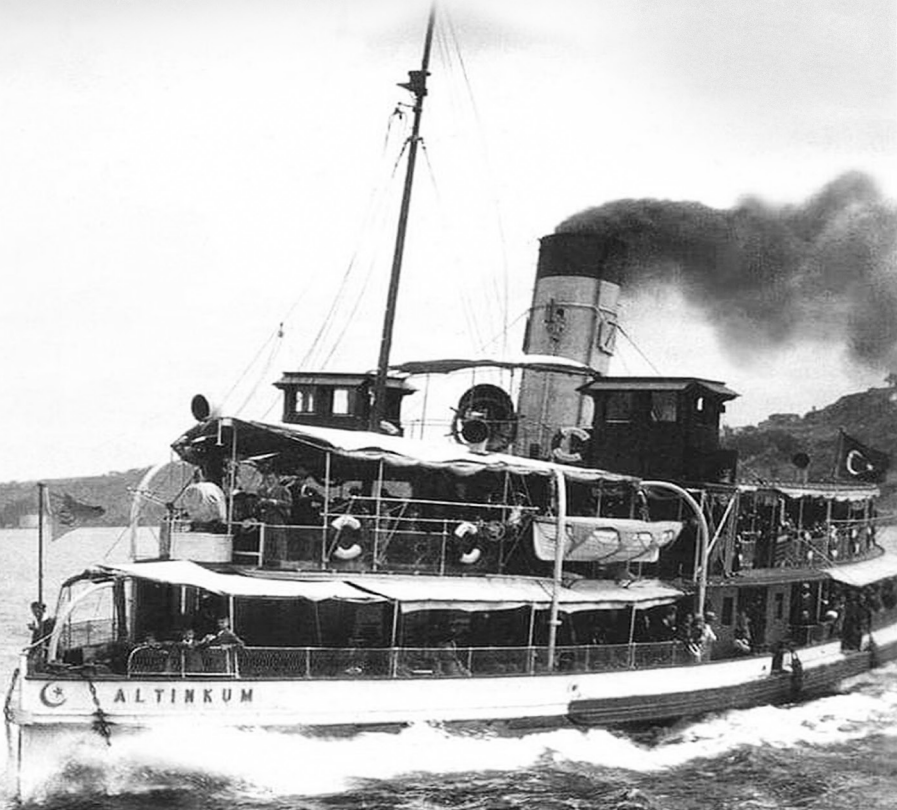
Kadın düşkünlüğü yüzünden de Vâ-Nû’nun başının yaşamı boyunca hep belâyâ girdiği biliniyor. Hikmet Feridun tanığıdır, bir defasında Esat Mahmut dipsiz kuyunun sülüğü Vâ-Nû’ya öyle bir Osmanlı tokadı çakmıştır ki, sesinden Gilberto Primi ve Durasso Efendi bile odalarından fırlamışlardır. Hâdise ikisi arasında gidip gelen çilli bir genç kız yüzündendir. Bir başka defasında da, yanıl-

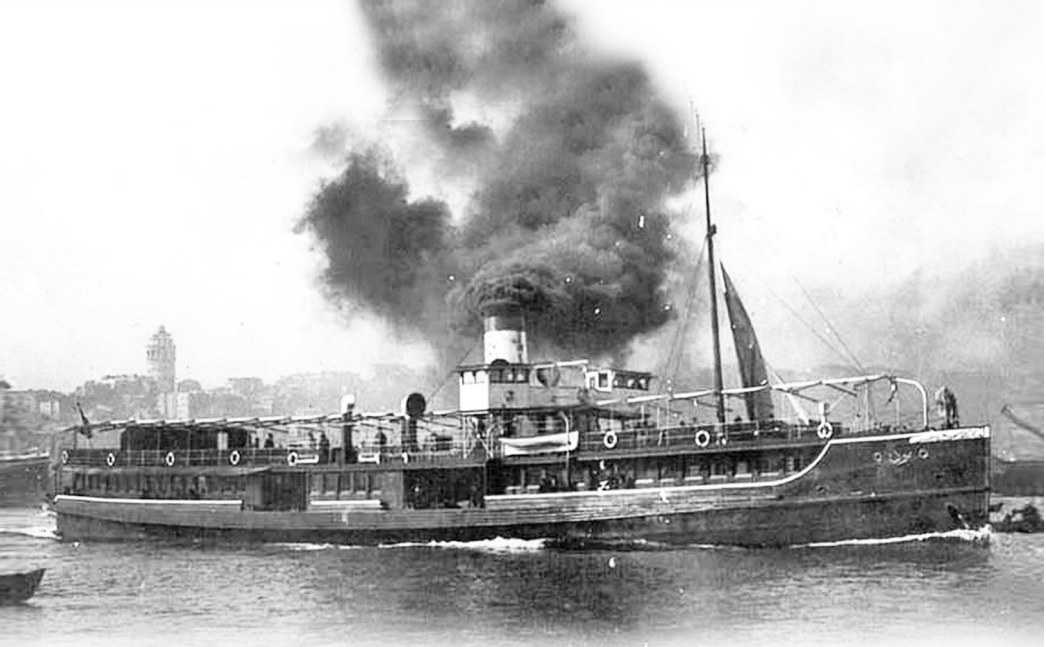

Şevket Mocan, Sara Hanım, Vâ-Nû

“Yüzerler rûy-i
deryada, fakat
takdir görmezler”

Ahmed Rasim, bütün Kadıköyü
vapurlarını “beyhude para
alınan mahaller” olarak
görmesine karşın...

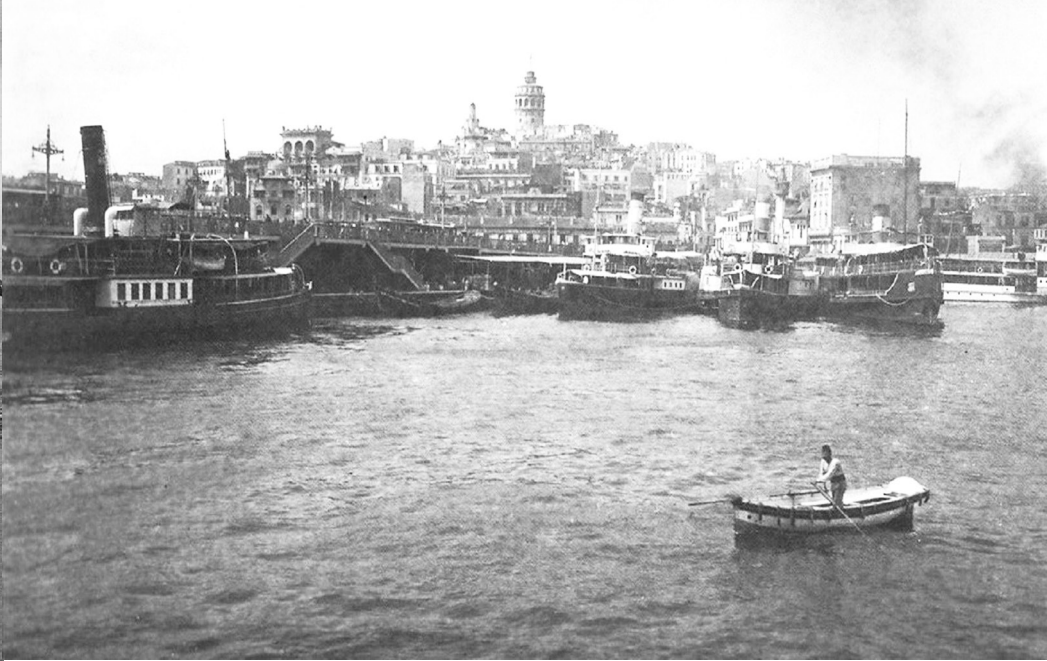
*Burgaz ve
Erenköy
Vapurları*

“Yüzerler rûy-i deryâda, fakat takdir görmezler”

Semt-i dildarımızın Kadıköyü vapurlarında başladığı muhakkak ise de, muharrir yatağındakilerin bazı tontonlara kafayı taktıklarını biliyoruz. Örneğin, Ahmed Rasim, bütün Kadıköyü vapurlarını “beyhude para alınan mahaller” olarak görmesine karşın, onlardan özellikle 4 ve 5 numaralıları esbab-ı cünundan saymıştır. Ramazanlarda lodos patladığında 4’ün ve 5’in kıçlarının havaya dikilip sağa sola ve yukarı aşağıya sallanmaları yüzünden yolculardan çoğunun oruçları bozulduğundan, âkıbet-i fecianın görünümünden midir yoksa kusmuk kokularından mıdır, bilinmez, üstadımız işi iftar vaktinin Kadıköyü’ne naklini bile teklif etmeye kadar vardirmiştir. Bu kadarla kalsa iyi, bir ara da, 4’ün ve 5’in numaraları değiştirilirse, onların daha süratli gidip gidemeyecekleri meselesine kafayı takmıştır. Ama, ne kadar kızarsa kızsın, aksırıklı öksürüklü iki köftehoru bir

'30'larda baca numaralı vapurlar...

Kadıköy'ün Komünist Karpuzcusu

Şefika Hanım,
"Celile'nin oğlu Nâzım
buralarda bir yerde
karpuz sergisi açmış;
hadi gidip şu oğlana
bir bakalım!" der.

RİNDLERİN AKŞAMI

Dönülmez akşamın ufkundayız

Vakit çok geç;

Bu son fasıldır ey ömrüm nasıl geçersen geç!

Cihana bir daha gelmek hayal edilse bile,

Avunmak istemeyiz öyle bir teselliyle.

Geniş kanatları boşlukta simsiyah açılan

Ve arkasında güneş doğmayan büyük kapıdan

Guruba karşı bu son bahçelerde, keyfince,

Ya şevk içinde harab ol, ya aşk içinde gönül!

Ya lale açmalıdır göğsümüzde yahud gül.

Yahya Kemal,
Nâzım Hikmet,
Celile Hanım...

Benim gözümle
oğlum. 1931 Celile

Kadıköyü'nün Komünist Karpuzcusu

Nâzım Hikmet, on altı on yedi yaşlarındayken, Mevlevîliğin muhtemelen Şems-i Tebrîzî geleneğinden bir mütedeyyindi. Babası Hikmet Bey ile annesi Celile Hanım boşanana kadar, Kadıköyü'nün bu sarışın delikanlısının paşa dedesi gibi hoşsohbet ve nüktedan biri olduğu biliniyor. Sadece Celile Hanım'ın sinyale giden arkadaşları değil, semt-i dildarımızın cümle dişiliği önde kişiliği arkada hoşorları da, yeni yetmeyi pek seviyorlardı. Ancak, sonunda bir gün, Hikmet Bey ile Celile Hanım boşanıp, dışı parsımız Cevizlik'teki üç katlı köşke taşınınca, Nâzım Hikmet, neşesini kaybedecek ve hayata küsecektir. Soldakiler bütün kabahati Hikmet Bey'e yıkarlar ama, nedense Celile Hanım'ın menden karakterini akıllarına bile getirmemektedirler. Kanımca, Nâzım, kendisini komünist yapacak asıl yıkımı, Hikmet Bey'in ikinci evliliğini Cavide Hanım ile yapmasıyla değil, Celile Hanım'ın Yahya Kemal ile sevişmeye başlamasıyla yaşamıştı.

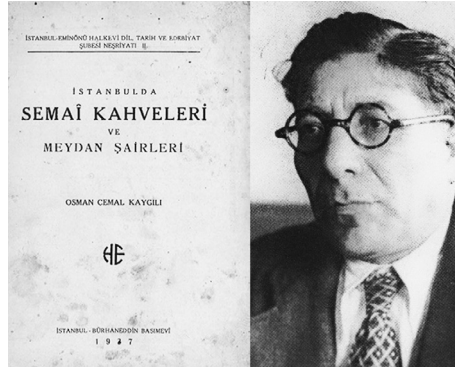
Nâzım Hikmet, kızkardeşi Samiye, babası Hikmet Bey ve küçük ikizler...

Hâşim'in Bahariye'deki Yalnızlığı ve Nâzım'ın Mühürdar'dan Vedası

Moda haritada Kadıköyü'nün bir devâmı gibi görünürse de bu iki semtin sınıfsal ve kültürel açılardan en ufak bir benzerliği yoktur. Bu yüzden, İzel Rozental, "Tuğlacı Emin Sokağı Moda'yı Kadıköyü'nden koparıp atıyor," yorumunu yapar. Moda hep zenginlerin, Kadıköyü ise hep dar gelirlili memurların ve muharrirlerin semti olmuştur.

Kadıköy değil, Kadıköyü! Bir de Kadıköy diyenler var. Şâir ve mûsikişinas Fennî Mehmed Dede, yazdığı manzumesinde, şehrin ilk kadısına nisbetle "Kadı Kariyesi" veya "Kadı Köyü" ismi verilmiş olan semtimiz için, "Ey gönül boşlama dâvânı hemen gamla sürüş / Kadıköyü'nde ayak nâibinin payına düş!" beyitini düşmüştü. Semtin ismini Safiye Erol'un dışında sadece Selim İleri doğru yazmaya özen göstermiştir. Semavi Eyice de, "Rum şivesine göre Kadıköy diye incelterek söylüyorlar, olmaz efendim! Doğrusu Kadıköyü'dür. Kadıköy diyenlere kızırım," diyordu.

Kadıköyü, Osman Cemal Kaygılı'nın ifâdesiyle, bir muharrir yatağıdır. Sanki semtin kâderinde muharrirlere yuva olmak vardır. Günümüzdeki Altıyol Meydanı'ndan Mürver Çiçeği Sokağı'na girip, soldaki ilk sokağa, Şem-sitap Sokağı'na sapalım. Bir zamanlar burada Matmazel Eliza'nın pansiyonu vardı. Orada kalanlardan biri de Halit Fahri'dir. *Edebiyatçılar Geçiyor* isimli eserinde,

Osman Cemal Kaygılı

“Mâzî kalbimde
bir yaradır, bahtım
saçlarımdan karadır”

Ahmed Rasim'in ve Mahmut
Yesari'nin pek sevdikleri Mardik'in
meyhânesinin konumu, maalesef
bir iki nesil sonra büsbütün
unutulmuştur...

MÜNİK
FERİD

Mühürdar

Papazın
Bağı,
Yoğurtçu
Çayırı...

Constantinople.

Konuhali Dört Moda

CONS/PEE, N°3 YOĞURTÇU TOMECHMESSİ

“Mâzî kalbimde bir yaradır, bahtım saçlarımdan karadır”

Ahmed Rasim'in ve Mahmut Yesari'nin pek sevdikleri Mardik'in meyhânesinin konumu, maalesef bir iki nesil sonra büsbütün unutulmuştur. '80'li yıllarda sorup soruşturduğumda, Kadıköyü'nün kırk yıllık esnafından bile anımsayan hiç kimse çıkmamıştı. Oysa, Mahmut Yesari, Mardik'in meyhânesini, '38 yılının cümle dört yüz dirhemlik okurlarına, Hanende Arşak'ın gazete sattığı köşenin karşısında olarak tarif etmişti. Ama, bütün mesele, Hanende Arşak'ın sabahtan akşama dikildiği o köşeyi bulmaktadır. Mahmut Yesari, onun, Ermeni kilisesinin Mühürdar Caddesi tarafındaki duvarının kenarında gazete sattığını söylüyor. Oranın karşı sırasındaki 42 kapı numaralı apartmanın dördüncü katında bir zamanlar Trabzon mebuslarından Süleyman Sırrı Bey oturmuştu. Müfîd Ekdal, mebus Süleyman Sırrı Bey'in ortduğu apartman ile Mardik Efendi'nin meyhânesinin yan yana olduklarını yazıyor. Süleyman Sırrı Bey'in apartmanı bir dışınındi. Mülkiyeti daha sonra Necmettin Rifat'a geçmişti. Bu durumda Mardik Tahtaburunyan'ın bir diğer komşusu

17 Nisan 1956

CUMHURİYET

Bir san'at inceliği

— Mahmut Yesari

Eğer Kadıköylü iseniz, yahud yolu -
muz arana Kadıköye düşüyor. Bay
Mardios Tahtaburunyanı muhlaka ta-
nıyınız.

Ona «Mardik Efendi», «Uta Mar-
dik», sadece «Mardik» diyenler vardır.

Mardik Tahtaburunyanı tanıyanlar
onun insan ve etmek bir adam olduğunu
bilir ve anlatır, fakat Mardik'in en kuv-
vetli taraf, insanları tanımasıdır. In-
saneları onu tanımadıkları zıya, o
insanları tanı.

Köyde, hem kahvehane, hem de ka-
zinoya vardır. Böyle ki ayrı tezgâh ile
leten adamın ortaklığı bir burjuva ol-
ması lazım gelmez mi? Burjuvâlık hak-
lı değil midir? Bu, onun insanı tanı-
masının emeli, kılınca hakkıdır. Galpeli-
nin, Mardik, proleter yaratılmıştır. Kaba-
lele kazınova aranda, çekelzik, yel-
siz kolları avul döşer. Her kama, yük
alında ihlâdî mi, Mardik yükü arttır-
verir. Her gramofon mağazasının taktığı
usulüne eder.

Mardik, hangi il tutmuşsa, onun ehli,
et-... olmuştur. Fakat insanlar zala-
ya, insan sarfı olmuş, onu, kazınova-
lıkta, bir mütehasss kaline getirmişti.
Eğer menleketimizde de başka yerlere
mühasss çarşınmak idet oluyorsa,
Mardik Tahtaburunyan ehliyeti suaf e-
neki mütehasss usulde, yemini yd, yedi
iklim olmuştur.

Mardik, müstetlerini kendî seçer ve
gözü tutmazsa, sepetler. Fakat bir de
müstetlerine kam vurdı mı, artık kıl köle
olur, gökde müstetlerinin masasından kalk-
maz.

O sin, kalvede işler durgun olacak ki
kazınova erken düğümlü. Tezgâh ka-
narına düğümlü dayama, bakınıyordur.

Sordum:
— Bugün, düğümlü görüyorum se-
ni!

Sakal tarafile, cenenden aşığı sar-
kan dükünde sakal taradı:
— Deriz adam vardır, abhai! Çö-
re deri deri deri gülmeyi ilgı gıyımın
Deri deri deri de simbuli soğandımda da
beter... Su vermeden filiz veriyor.

Mardik, söylenece, acıklıca sipet
etmezdi zamanlar, taş çalısaa, ayle
mek, acılmaz. Onun bu zamanları e-
milyerler, bakız yere, onu izanlıkla ta-
kama ederler.

O akşam, çok talına beziyordur.
Geldi, bir inkelekti, yanına oturdu,
süvli inkelekti, masana kenasma ol-
yadı:

— İki aksamdır, bir adam gelmeğe
başladık. Nemin nedir? Anıyamadım ki-
ni... Neferese, gücüm tutmayor...

Mardik, görünüşle insanları, görünüşle
gör, sınıpı hüküm verir insandan ol-
mazdı için, kuralarında, bir zaman te-
redide düşer:

— Güldün!
— Böyle miydi, benim için çocuk o
yuncadır. Sepetlerin.

— He, sepetlerin, sepetlerin amma,
beni terletmek mi, terletmeyecek mi? O-
nu düğümlüyorum.

Aksama müstetler, birer birer dam-
lıyordu. Mardik, yanından kalktı.
Her masaya güdüyor; had ve hatı sor-
duktan sonra, ağır arıyordu:

— Din aksamı, uzun boylu, emere
adam kimsi?

— Tanıyıyorum. Yeni dadandı za-

— He! Kval müstetlere beziyor...
Keşenekleri indiricisi kadar oturdur,
kuru kamusuda zolla çıkarılır.

— Dükkinda, herfilisi adam gelir.
Her adama da ayrı masamde etmezdi; sen
de idare et.

— He, idare «Yiyoruz».

Bazaa Mardik ağır amandan, mü-
stetler soruyordu:

— Kimdi Allah aşına, o, dün ak-
şam gelen herif?

— Ben biliyorum sanıyorum.

— Dükkin senin! İşine katmak hak-
kında «Kıpti amma; o, adam, buraya ya-
kınıyor».

— Görüyorum, siz de hoşlanmadınız.

— Kimdi, o, uzun boylu, emere a-
dam?

Mardik, cevap vermekten içimni yor-
du:

— Ne salmış! Amma müstetleri
tandı! Ben de sizin gibi yeni görüyorum.
Suzunda geçeri yazıldı ki kileyim!
Amma, insan birini yahut! Suraya ge-
dik, iki kadık, sip letayımın...
İz, insan kâli, basım cevizim minin?
Gözöze geldim mi, hemen ikadıya baş-
lıyor! Masadan masaya ilkindi atma-
ndan ben, hoşlanam!

Aşığı yukarı hepisi tanodik müstetler,
masadan masaya konuşuyordur:

— Bize, zorka ki işe zaki izam ettiler.
Gödemz aldık, güdüyorduk. Kabul et-
me bir ifilisi! Nemin sen? Bilmeyorsun ki-
ni. Ya, kuvve çıkarsa? Ne diye keyfime
kacım?

Masadan masaya konuşulunca, ka-
zinoyun kapısı açıldı, herize uzun
boylu, emere bir adam geldi. Konuşular
sustular. Ve varım saat geçmedik, he-
sen verez kâliki, kazino, bir saatin için-
de boşaldı.

Mardik, avak koluna tezgâha dayay-
mış, güden müstetlere, ve uzun boylu es-
mer adama kaydılı kaydılı bakıyor-
du.

Eteni aksamı, kazınova gelileri,
Mardik, günyayla karalıyordu:

— Arkı o adanadan korku kalma-
dı... Nemin zeni olma olma, ben de hoş-
lanam, siz de hoşlanmadınız! Bu-
sun burasından her sifas arakadama!
Arasında saka eder, notaki (notaki)
konuşuyor. «Anteparadisi (Antep-
paradisi) lütfi ederiz. Ekle tonak anso-
na girin!» Küfür gınah edrim, kadefi!
Arkı, o, bir daha kazınovun toından
bile geçmeyecektir.

Ve hakikaten Mardik'in dediği ek-
mez; aradan günlere geçti; o, kimsenin
hoşlanmadığı uzun boylu, emere adam,
bir daha görünmedi.

Merak ettim, Mardik'e sordum. Şaj
dile sakalım uzun amma sıvaladınca
onun kâli güldü:

— Zorka sınıcı yok... Zor orunu ho-
şlar. Herşey talikâlan! Yolu yoli ile or-
nun kâli işi demiyorsün... Çol, bir daha
buraya avak burası! İsteyen, kâlikindi
günyayla direcek... İli gece, irtutur, ve
dügüli verdim... Amma, istediği kadar
dügüli kullanımdan, unsoğandımda faz-
la... Bu hesabı, ödemek biraz zoccana-
dır, soldadır. Her zencinin bir no-
kutan (notaki) vardır; herize, yelik e-
lekan arakadama yaz; atık, bunu da anla-
mıyacakam!

MAHMUD YESARI

Mahmut Yesari'den Mardik hikayesi.

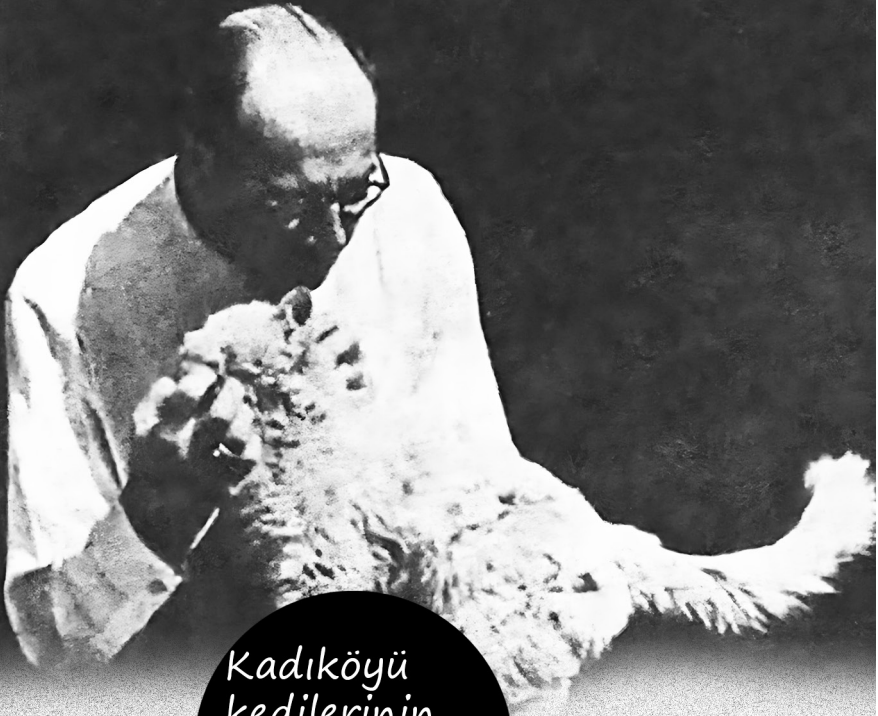
T A N E R A

MARSYAS'IN CESETLERİ

Kavunlu Dondurma Seven Kedi

Benim
Marsyas'ın Cesetleri
isimli polisyemdeki
Musti gerçek bir kedir.

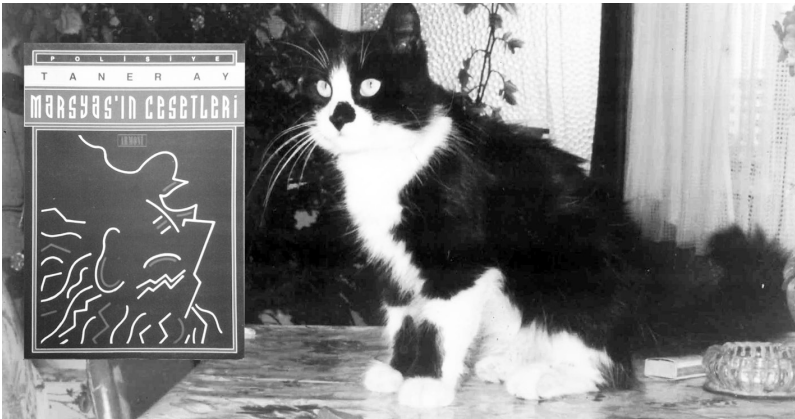

Kadıköyü
kedilerinin
edebiyatçısı
Mes'ud Cemil

Kavunlu Dondurma Seven Kedi

Benim *Marsyas'ın Cesetleri* isimli polisiyemdeki Musti gerçek bir kedir. Feneryolu'nda otururken bulmuştuk, annesi yavrularını sanırım Özbek Apartmanı'nın arkasındaki kömürlüklere taşırken, onu bahçemizdeki lükstürümlerin arasında düşürmüştü. Gözleri açılmamış siyah beyaz bir erkek yavruydu, inek amblemlili kutularda satılan pastörize sütle besleyip hayata tutundurmıştık. Feneryolu'ndan Bostancı'ya taşınırken de beraberimizde getirdik. Ufak tefek bir kediydi ama, kavgacılığıyla ve talepkârlığıyla mahalledekileri bezdirtiyordu. '80'li yılların başlarındaki bir yaz akşamında, Sırmakeş Sokağı'na sapmadan hemen önceki köşede dondurma satan Yaşar'ın beni yakaladığımı anımsıyorum. Söylediğine göre, Musti, sabah erkenden tezgâhına gelip, müşterisi kim olursa olsun, ısrarlı miyavlarıyla ondan dondurma istiyormuş. İyi de, önüne, kaymaklı, çikolatalı, vişneli veya limonlu dondurmadan hangisi konursa konsun, ağzını

'84 yılında Musti (Taner Ay'ın albümünden)